

Landskap: Skåne Upptecknat av: Frans Löfström,
 Härad: Järrestad, Albo Adress: Baskemölla.
 Socken: Gladsax, Rörum Berättat av: av olika personer, se
 saml.
 Uppteckningsår: 1936. Född år i

Uppteckningen rör

sid.

Ostskånskt fiskeläge vid mitten av förra seklet,
 Baskemölla.

1-6.

Hur fiskare blev rik.

7-10.

En fiskeriordning från Vik av år 1849.

11-16.

Diverse foton till uppteckningarna.

17-28.

" " " "

29-44.

28 sid.

+ 16 "

Ostskånskt fiskeläge vid midten af förra seklet.

=====

Några bilder från forna dagars Baskemölla.

Nedanstående artikel hade aldrig kommit till, om inte under-tecknad haft gamle fiskare Nils Persson att tillgå. Denne, som trots sina 88 år är vid full andlig vigör och enastående minnesgod, så snart det gäller gammalt och framfaret, har berättat hufvudparten af hvad nedan följer, och ett par andra åldringar i fiskeläget ha kompletterat de bilder, som jag sökt gifva af Baskemölla fordomdags. Att mycket brister i dessa bilder beror kanske mest därpå, att ämnet är så rikt, att en mängd såväl hela afsnitt som detaljer måst uteslutas, hur värdefulla dessa från kulturhistorisk synpunkt än äro. Trots detta skall kanhända läsaren i nedanstående ändå få en liten inblick i, hur man lefde och hade det i ett ostskånskt fiskeläge för en dryg mansålder tillbaka.

Hur såg det då ut i Baskemölla för en åttio år sedan? Husen voro inte många, ett knappt femtiotal, och låga, oansenliga och tätt sammanpackade lågo de. Ett tiotal kringbyggda gårdar med smala, knappt mer än manshöga gråstenslängor trängdes bland kojorna, grå korsvirkeshus under halmtak och nästan alla fiskarestugor. Trångt var det i dessa och inte mycket högt till taket. En reslig karl kunde aldrig gå rak under bjälkarna. Ett sparsamt ljus trängde om dagen in genom de små fönstren, af hvilka intet stod att öppna, och under kvällarna skingrades mörkret därinne af osande tranlampor, vid hvars ~~maxxxxxxx~~ svaga sken männen arbetade med nät och redskap, medan mor i huset med hjälp kanske af en halfvuxen flicksnärta höll på med att hela klädesplaggen åt stugans många små slitvargar.

In i stugan kom man genom en liten förstuga, hvilken låg två trappsteg under markytan utanför och i nivå med golfven i de olika rummen. Från förstugan ledde i allmänhet fyra dörrar, en ut till gården, en till den öppna skorstenen, där bakugnen fanns, en till köket, "stersed", hvilket inrymde väggfast tvättkittel, fjärdingar och saltkar, ved och torf m.m., samt en dörr in till dagligstugan, "stuan". Denna gick tvärs öfver den 8-9 alnar breda byggnaden och hade tvenne par midt emot hvarandra sittande fönster, en half aln blott höga och tvärdelade i två rutor. Detta rum utgjorde familjens allt i allo, arbets-, mat- och sofrum, och gaf plats åt långbänkar och bord, himlasäng och öfriga sofplatser. Golfvet i de äldsta stugorna bestod af lera och var sandadt, väggar garna voro nakna och kalkade samt hade egentligen endast en "prydnad", "karahyllan" innanför förstudörren med "postelined", hvilket i allmänhet bestod af lerfat och lertallrikar. De senare togos visst inte fram till hvarje måltid, ty hade man - och det inträffade nästan daglig dags - salt sill till maträtt användes i st.f. tallrikarna tunna, ej kvartersbredda träskifvor, hvar och en tillräckligt lång för en tre, fyra stycken ätande. På dessa skifvor hade man sillen och potatisen med, om sådan vankades. Knif hade hvart manfolk att hämta upp ur sin ficka, dit den försvann, så snart måltiden var slut, och gafflar, ja det var rena lyxen, då

man hade fingrar att taga med. - Innanför "stuan" låg "baghused", äfven det försedt med två par fönster och närmast afsedt att ha kistor i samt - liket, då döden kom och hälsade på. Var man många i familjen, fick man taga "baghused" till hjälp för att kunna bereda liggplatser åt alla. "Baghused" låg alltid på gaveln och hade ofta en dörr, som ledde direkt ut till trädgården eller gatan.

Husen skildes åt af smala, krokiga gränder, i hvilka fiskelägets talrika småparflar - ett halft tjog eller flera i hvarje familj var ingenting ovanligt - delade det trånga utrymmet med stora flockar af ankor, höns samt svin i alla storlekar och kulörer. På den tiden hade man i gårdarna massor af änder, ett hundratal eller så i hvardera, och grisarna hade monopol på att fritt ströfva omkring bland husen. När man hör, att det vid tillfällen, förutom alla andra nassar, kunde finnas ett tiotal svinmödrar, som med en afkomma på en 10-15 hvardera traskade omkring på gatorna, så förstår man, att det var idyll på den tiden i Baskemölla. Emellertid har allting sina avigsidor. ~~Man berättar, att det kunde vara förenadt med sina obehag att vandra fram i gränderna, och såg man sig inte för, ja, då fick man skylla sig själf.~~ Grisar äro grisar, och min sagesman berättar, att det kunde vara förenadt med sina obehag att vandra fram i gränderna, och såg man sig inte för, ja, då fick man skylla sig själf.

+ + +

Vid tiden i fråga var det, om man undantager åboarna, så godt som endast fiskarbefolkning, som bebodde samhället, och fisket då var af vida större betydelse än nu. I fiskeläget fanns det fjorton vrakekor, stora, kraftiga båtar, som voro försedda med råsegel, och som användes endast vid sommarens och höstens sillfiske. Då hvarje båt hade en besättning på en fem man, alla nära nog män i sina bästa år, var det cirka 70 yrkesfiskare i samhället. Alla åboarna hade del i vrakekorna, och från hvarje gård var det en "dräng", som fiskade sill med. Ofta bar det åstad till farvattnen vid Bornholm, där sillen sommartid oftast uppehöll sig. Det gick bra, då det var vind, men vid stiltje fick man ro de tunga och klumpiga båtarna till och från fiskeplatsen. Att sitta vid de grofva årorna timme efter timme, ofta i brännande sol, var ett arbete, som fordrade kraftfulla män.

Sill var det i allmänhet godt om, och på höstarna gick leksillen till i väldiga mängder. Vid ett tillfälle fick man uppe vid Tjörnedala ägor sådana massor i garnen, att dessa med sitt innehåll sjönko till botten, och det gick en hel vecka, innan man hade fiskat upp alla näten, forslat hem dem och fått dem renplockade. Griserna växlade. I allmänhet fick man 10 öre valen, och 17 öre ansågs vara bra betalt. Var det hård sydvästlig vind, var man angelägen att komma ut, ty då kunde Plekingefiskarne ej begifva sig på fiske. Vid dylika tillfällen brukade man segla till Kristianstad med fångsterna, och där kunde man få ända till 75 öre valen. Under vanliga förhållanden såldes sillen hemma. Till fiskeläget kom det dagligen skjutsar inne från landsbygden, en 15-20 stycken ibland, och dessa togo i allmänhet med sig en 100-150 valar hvardera. Och så var det platsens fiskhandlare, som med fulla kärror drogo tvärs öfver Skåne till Malmö, Lund m. fl. platser.

Bönderna, som kommo till fiskeläget för att köpa sill, hade all-

tid brännvin med sig. En del af detta delade man broderligt med hvem som helst af törstiga vänner och bekanta, men det var en oskrifven lag, att hvarje bonde skulle lämna ett kvarter brännvin till den båt, där han köpte sin vara. Nils Persson berättar, att han och hans kamrater en dag - "de va forresten den lördag, då Nils Åge gifte sig" - ej kommo från "Börnholmsvraged" förrän vid 11-tiden på f.m. Det var "stilla blegj", och man hade suttit vid årorna sedan soluppgången. Fångsten var rik, och först kl. 5 på e. m. kunde man bege sig hem. Då stod det i vrakekan - 14 kvartersflaskor med brännvin, som lika många bönder varit nere och ställt ifrån sig. "Så vi hade ju brännevin forr flere da framåd".

Vissa år kunde det dock vara ondt om sillen, och Nils Perssons far har berättat, att det en gång under hans tid inträffade, att det "inte var sill i sjön" under hela sju år å rad. Under denna tid stodo vrakekorna uppe på land.

Ut på höstsidan, i okt. eller nov., började laxfisket, som pågick hela vintern och slutade ej förrän ut i mars eller april. Vid detta fiske användes s.k. smackbåtar, hvilka voro mindre än vrakekorna men nästan lika stora som de nu i bruk varande motorbåtarna. Laxen fångades på linor, och hvarje båtlag hade en 50-60 dylika. Linorna, som voro 25 famnar långa och med tre krokar på hvarje, sattes ut vid fiskets början och fingo stå kvar hela vintern. De förankrades endast med sin ena ända, hvarigenom de kunde röra sig fritt i cirkelform. Betydligt mera lax var det på den tiden än nu. Ofta kunde man vända hem med en dagsfångst på 100-150 kg. eller mera, och priset utgjorde 60 öre pr kg. De förnämsta laxuppköparna voro Bengt Åkesson, Nils Löfdahl och Anders Rasmusson, alla för längesedan döda.

Vid sidan om laxfisket höll man äfven på med torskfisket. I motsats till det förra lönade sig detta dåligt. Fick man 75 öre för ett pund (= 8,5 kg.), fick man vara beäaten. Ofta vankades det mindre.

+ + +

Ett par jakter hörde också hemma i samhället vid tiden ifråga. Den ena ägdes af Lasse Jeppsson och Jöns Svensson och den andra af bröderna Tufve och Sven Bengtsson. I bygden köpte man upp spannmål, som man seglade med till Blekinge. Jakterna, som voro odäckade, lastade omkring 100 tunnor säd. Hem förde man ved och potatis m.m. samt hampa m.fl. saker, som fiskarne behöfde för sin näring. Hampan köptes från örlogsvarfvet i Karlskrona, och bättre hampa stod ingenstädes att uppbringa. Då man hemma skulle lossa eller lasta måste man ligga ute på reddan, och lasten transporteras ut eller in med småbåtar. Var det högvatten kunde en del af lasten intagas i hemmen, dit jakterna då flöto in. När vintern kom riggade man af fartygen, och med taljor, som fastgjordes i en stor alm uppe vid bäcken, halades jakterna upp på land, där de fingo ligga, tills våren bröt in.

+ + +

Hvad ofvan sagts om fiske och sjöfart har gällt männen. Nå, kvinnorna då? Synd vore att glömma dessa. Äfven deras dag var fylld af slit och släp och arbete. Först hade de hemmet att ordna med, och så var det att passa upp, när männen kommo från sjön, och

hjälpa dem med fångst och redskap. Men ej nog med detta. Hela sommaren höllo de på att fiska flatfisk och tobis. Sådant arbete var på den tiden inte karlgöra. Spättor isynnerhet var det godt om, och en 6-8 tjog i hvarje garn fick man ofta. En fjärding pr hushåll brukade man salta ned för vinterbehof. Riggvar, "bottor", som fastnade i garnen, kastades saklöst, ty den ansågs inte duga till människoföda.

I viken söder om Vårhallen, tre km. söder om Baskemölla, drogo kvinnorna i land tobis i stora mängder. Hvad som ej såldes därnere buro de med sig hem och bredde ut till torkning på Silverros-hallen. När tobisen blifvit torr packades den i kassar, som hängdes upp på vinden till vinterns behof. Den åts ofta rå och användes allmänt som "brännvinsbröd". En del kvinnor förde mycket torkad tobis till Kiviks marknad, där den rönt god åtgång.

- Ja, där va fruntimmer på den tiden! säger gamle Nils Persson med en ton af uppriktig beundran. Nu är det bara högfärd och uselhet.

+ + +

Det är en sommarmorgon anno 1860. Solen har nyss krupit upp ur hafvet, och dess gulröda sken breder ut sig öfver fiskelägets små husklungor och krokiga gränder. Nere vid hamnen är det öde och tomt. Vrakekorna ha ännu inte kommit hem efter nattens fiske, endast några småbåtar ligga förtöjda vid stenkaren och gunga sakta för de svaga dyningarna. I det grunda, varma vattnet stå talrika stim af spigg och annan småfisk, en simpa rör sig makligt nere på sjöbottnen, och några ortar kila snabbt omkring mellan bryggorna på jakt efter något ätbart. En ensam mås, som är ute i samma ärend, seglar på hvita, genomskinliga vingar öfver hamnen, och uppe från samhället hör man då och då en tupps galande.

Plötsligt sticker ett brunt råsegel upp söder om fiskeläget. Ett annat skymtar längre nere, och för en frisk bris komma vrakekorna, den ena efter den andra, styrande hemåt med sina fångster. Efter en half timmas tid ligga alla fjorton ekorna förtöjda vid stenbryggorna, och den fridfulla stillhet, som nyss härskade, har hastigt förbytts i lif och rörelse och ett högljudt samspråk. Ett femtiotal kvinnor ha kommit ned till hamnen, och knappt ha båtarna lagt till, förrän hustrur och "fripior" - en "fripia" var en ~~hjälpreda~~ kvinnlig hjälpreda, som hvarje fiskare var skyldig att ha med vid ordnandet af fångsten - äro ombord och hjälpa till med att plocka af sillen. Medan flinka händer snabbt befria näten från deras glimmande innehåll, passa vi på att taga männen i båtarna i närmare skärskådande. Det är högväxta, kraftiga karlar hela högen, män, härdade i faror och äfventyr ute på sjön och brynta af sol, vind och hafssälta. Särskildt en af männen tilldrager sig vår uppmärksamhet. Det är en jätte bland det högväxta folket. Han heter Per Tufvesson, mäter i längd sex fot och 7 tum och är den resligaste karlen i socknen.

Männens klädedräkt faller oss också i ögonen. Karlarna äro skrudade i gula knäbyxor af skinn och ha långa strumpor med brokiga strumpeband vid knäna. Utanpå den hvita linneskjortan bär man en kort tröja, som i ryggen slutar med tvenne knutar, och som lämnar ett stycke af skjortan synlig ofvanför byxorna. På hufvudet

(Ostskånskt fiskeläge forts.)

har man en af rödt och hvitt ullgarn stickad topplufva med en tofs hängande ned på ena örat.

Efter ett par, tre timmars tid har man näten renplockade, och nu börjar man med att "gälla" sillen, d.v.s. befria den från gälar och inkråm. All sill behandlar man på detta sätt. Det är mycket arbete men är nödvändigt, för att den skall hålla sig frisk under de milslånga landsvägstransporterna i sommarsolen. Allt efter som kvinnorna få sillen "gällad" och korgarna fyllda, taga männen hand om dessa, skölja innehållet i hamnen genom att gång på gång doppa ned dem i vattnet och bära dem upp till böndernas vagnar. Lådor för transporten har man inte, utan i den halm, som är utbredd på vagnsbotten, ordnas sillen i hvarf, mellan hvilka rikligt med salt strös ut.

Af inkråmet från de tusentals valarna blir det hela högar, som vräkas undan, där det bär sig bäst - vissa dagar, då sillen är särskildt fet, kokar man af inkråmet tran för de långa vinterkvällarna - och allt hvad samhället har af änder och svin har samlat sig vid hamnen för att få sin sedvanliga gratisfrukost. Det är en kostlig syn att se alla dessa hundratal af djur församlade vid hamnen, och det är ett snattrande och ett grymtande, så "en kunne ble rent örd i hoed", för att tala med en gammal gumma, som ofta varit med som åskådare. Lustigast af allt är att se på grisarna. En hel del af dem simma ut i vattnet och dyka ned till botten efter det afskräde, som hamnat där. En del nassar ha utvecklat det där dykandet till sannskyldig virtuositet.

Ändtligen är man klar med sillen. Fiskhandlarna samt de bönder, som kommit ned inne från landet, skramla i väg med fulla lass uppåt vägarna, garnen bäras bort till torkning, och ro och stillhet breder sig åter ut öfver den nu människotomma hamnen.

+ + +

Ingen kan lämna upplysning om, när den hamn, som fanns redan för en hundra år sedan, kommit till. Den hade gifvitvis byggts af platsens fiskare och var bra efter den tidens förhållanden. Men efterhand som samhället växte och båtantalet ökades, blef utrymmet otillräckligt, och för en 60 år sedan kom man öfverens om att göra hamnen större. Åt söder till, där man hade det bästa skyddet, skedde en utvidgning på en sträcka af omkring 25 meter. Ett års tid höll man på med arbetet, hvilket pågick, då det var lågvatten. Hela träd till kistorna köpte man af åbo Ola Andersson i Glad-sax sandvång - skog fanns på den tiden inte på närmre håll - och med förenade krafter fick man en rymlig och god hamn till stånd. Men denna kräfde ständig omvårdnad, ty den blef ofta illa åtgången af östanstormarna. Nästan årligen hade man arbete med den och utgifter till timmer m.m., men man höll troget samman och lät den aldrig förfalla. Tack vare skrålagen hade man ~~xxxxx~~ ~~xxxxx~~ medel i sin hand att låta ~~xxxx~~ platsens alla fiskare hjälpa till med vid hamnarbetena.

Den hvarje år på fastlagsmåndag valde hamnfogden hade främsta ansvaret för hamnens vård, och mycket för hamnen och fisket gagnande arbete ha dessa fogdar uträttat. Bland de många fiskare, som under årens lopp aflöst hvarandra som hamnfogdar, är det särskildt två, som man minnes. Den ene hette Per Persson och var en

(Ostskånskt fiskeläge forts.)

dugande arbetsledare. Han ville aldrig ha större arbetsstyrka omkring sig än 12 man, ty var det flera, så kunde det lätt hända, att en och annan stack sig undan i flocken och slöade till, och sådant tålde han inte. "Vi ska ha nå't att göra, då vi ska arbeta", brukade han säga. Han var hamnfogde i många år å rad.

Samma var förhållandet med Lars Persson, som dog 1924. Det torde knappast ha funnits någon hamnfogde i fiskeläget, som nedlagt så mycket arbete till hamnens fromma som han. Så snart det var väder, som passade, tutade han ihop fiskarne, och då gällde det att hugga i. Själft arbetade han för två. För de loja och likgiltiga läste han lagen, så det hördes öfver halfva samhället, och det i ord, som i kraft och tydlighet knappast lämnade något öfrigt att önska.

+ + +

Baskemölla skulle utan tvifvel ~~haft~~ ännu haft mycket kvar af sin forna ursprunglighet, om ej elden så ofta härjat i fiskeläget. Den första kända eldsvådan inträffade för 85 år sedan, då åbo Lars Rasmussons gård jämte tvenne hus, tillhöriga fiskarne Siver Åkesson och Per Tufvesson, lades i aska. Fem år senare brann det hos skepparen Mauritz Johansson. Dennes bostadshus, krog och vattenkvarn jämte en uthuslänga blefvo lågornas rof. Största eldsvådan inträffade en stormig augustidag år 1889. Elden började i skolhuset, hvarifrån den flög ned öfver samhället med dess torra halmtak. På en halftimmas tid låg hela södra delen af fiskeläget i rykande ruiner. Den fattiga fiskarbefolkningen blef genom denna eldsvåda nästan helt utarmad. Den värsta nöden mildrades i någon mån genom den hjälp, som strömmade till från alla delar af Skåne.

Nästa stora brand ägde rum år 1895. Vid detta tillfälle gingo nästan alla husen till spillo i norra delen af samhället. Aderton år senare eller 1913 var det åter brand i Baskemölla. Af de gamla hus, som ännu voro kvar, försvunno då sex. Härmed voro nästan alla spår af det gamla fiskeläget utplånade, och den idyll, som en gång låg lägrad kring de låga, halmtäckta fiskarestugorna, öfver hvilka höga, åldriga träd sträckte sina mäktiga kronor, hade för alltid försvunnit.

Tre af de gamla husen stå ännu kvar. Det äldsta, som äges af vår sagesman, Nils Persson, blef byggt af en tysk vid namn Herms för cirka 160 år sedan. En annan tysk, Meissner, död omkring 1825, blef därefter ägare till huset, hvilket sedermera öfvergick i Baskemöllafiskares ägo. Vidtagna reparationer ha tyvärr förstört dess tidigaste utseende. Näst äldsta huset ligger nere vid sjön och äges af Elna Wall. Hennes far, skeppare Lasse Jeppsson, byggde det för 90 år sedan, och det står fortfarande kvar i sitt ursprungliga skick.

Frans Löfström.

Så gickj ed te å ble rigj forr i tien.
=====

Kanske mera förr än i våra dagar hörde man ofta talas om "fattiga fiskare", och bakom uttrycket låg oftast en bister verklighet. Att folk, som fordomdags "drogs med sjön", blef förmöget på sin näring har åtminstone undertecknad aldrig hört talas om, inte ens att samma folk blef välbärgadt. Kunde man hålla nöden från dörren, föra en något sånär dräglig tillvaro, ja, då fick man vara belåten. Längre upp på välståndets trappa kommo fiskarne praktiskt taget aldrig, åtminstone inte fiskarne på Skånes ostkust.

Emellertid, en fiskare här på kusten har jag ofta hört talas om som förmögen, en, som hade "orimelet me pengja ette si", och i dag stegade jag ner till min gamle vän, fiskare Nils Persson, för att söka få reda på, hur det egentligen hängde ihop med den där förmögenheten.

- Jo, det lär ju en gång här i Baskemölla ha lefvat en fiskare, som man kallade för Kjäusen, och som skulle vara så rik, börjar jag. Är det sant det där, egentligen?

- Ja, di ed.

- Det var ju konstigt, en förmögen fiskare!

- Ah, di va kanske inte så konstet.

- Hur så! Hvar hade han fått sina pengar ifrån?

- Jo, di ska ja tala om - han va en stor tjyfstrygj! Å di va hans far forre hanom, å hans bror mä, forristen.

Och så låta vi Nils Persson berätta vidare på sitt säkra, trovärdiga sätt.

- Faren kalla di forr Lars Kjäus - ja, Lars va ju inte nåd ve-

dernamn, forr så hidde han - å han va inte så noga podd, han heller. En gång gickj han bort ti Linggrens, han, som hade kru, å to en hunna iblann di annre hunsen, å så kom han ingj ti Linggren å sa:

- Du får kjeva den här hunnan au mi, så ja kan få et halt stop brännevin!

- Jo, forr all del, Linggren to hunnan å gickj ette brännevin ned ti Kjäusen. Men hont di va, så ble Linggren ette en stung klog på, ad han han hade kjifft sin en hunna. Men då va Kjäusen gån.

- Här många börn, Lars Kjäus hade? Jo, han hade tre stycken, Hans Kjäus å Per Kjäus å så Karna.

- Ti å borrrja mä så bode Hans, där vi nu sidda, forr di här hused hade han bojt. Å därude i trögåren, där lå et hus, som Per å Karna bode i. Men så ve illsvådan 89 brände di ner, bäggje husen. Di, där ude i trögåren, ble allri oppbojt, forr di hade lerväggja, men här va di au tegelsten, så murana begickj si, å så bled oppbojt igin.

- Pengjana? Jo, ja ska nock komma ti dom osse.

- Hans va sjömann i unge da å sejla me et farty frå Stockholm. Di hade kommed borteifrå, å nu skulle di läggja opp. På kvällen va skipparen i lann å fickj forr sin frakt, å di va åttatusen kronor. Hans Kjäus va vaktman ombor, å po nötten kom pengjana väck. De ble en farli oppståndelse po marenen, å polisen ~~ax~~ sökte ginom hela skudan, å Kjäusen ble ginomsökt han mä, men pengjana kom allri tirätta. Å nu ska ja tala om, hont di hade

gåd me dom. På storluckan lå et par tjäreda å klibbeda bojsor, mitt forr nesan po bodde poliser å fler, å i dom hade han ~~xxxx~~ stoppad pengjana. Så kiffte Kjäusen en skuda, men den stranna ingje ve stan (Simrishamn), å sien ble han humma å ble fischare.

- Å Per va inte en bid bätter. Han tjänte hos en skippare i Brantevigj å vruga ette sill. En da kom skipparen ifrå Karlskrona å hade pengja forr hela sin last, fem tusen kronor. Di la si Per Kjäus opp mä. ~~Fickja pågaxataskala, xxxxxxkxxxkxxx~~ Et par pågastackala, som dröe omkringj, å som hade varred ti skipparens, ble skyllade forr ed, men inte hade de nonna pengja, inte!

- Sien kiffte Hans å Per en båd ihovv, å som ung påg va ja tit mä dom. Di brugte allti fråga, om ja ville ha au deras mad - de hade bodde kyd å äggj me si - men ja hade madnock, så ja to allri imod nåd.

- Di va inte snåla, precis, men nya kle skaffa di si visst allri. Bojsorna va så lappeda, så iblann sadd där en tre, fira lappa udanpå hårannra. Men di va nonna egna människor! Fickj di tre kronor forr sin fångst, så sa di:

- Nu ska en krona gå ti maden å en ti ~~xxx~~ reskaven, men den ena kronan ska sättas på bank.

- Å juta ble di inte, nonn au dom, varken pågana eller Karna. Hans dö forst å sien Karna. Per bode här sitt sista, i de här huset. Å norr han va dö, så hitta di 27,000 kronor etter en. Di ni tusen lå han på, han hade dom unge hogären. Fira tusen hade han ~~sto~~ stoppad i en cigarrlåda, som sto po kaklonslered, å där hade di ståd i åravis. Men där va ju ingjen, som kunne luta te, ad där va

pengja i den lådan. Di annre pengana hitta di nerstoppade, lid
här å lid där, i skav å i vanta ^å ~~och~~ hossesocka. Många ~~afxaxxppx~~
au papperspengjana va bodde muleda å fitteda. Kommunalen motte
ner å samla ihovv, va där va, å di räkna pengja i flere da ette
Kjäusens dö.

- Ja, så gickj ed ~~te~~ te å ble rigj forr i tien - å så går ed
vell te i da mä, slutar vår berättare.

F. L.

(Frans Löfström)

En fiskeriordning från Vik af år 1849.
=====

Vid ostkusten af Skåne hade man under förra seklet och ett godt stycke in på 1900-talet i fiskelägena särskilda fiskeriordningar, som samhällenas inbyggare själfva upprättat, dock i öfverensstämmelse med då gällande lag och författning. Dessa fiskeriordningar brukade man få fastställda vid respektive häradsrätter, och så ägde de laga kraft, voro en lag i smått, som det inte gick att ignorera. Eftersom praktiskt taget alla i kustsamhällena voro fiskare - åboarna voro på sätt och vis fiskare, de också, ty vid sidan af sitt jordbruk bedrefvo de såväl ål- som sillfiske - kommo fiskeriordningens många och stränga bestämmelser att gälla alla. En mängd förseelser af mindre svår art kommo aldrig under allmän lag men beifrades obönhörligt i enlighet med fiskeristadgans bestämmelser. För trefnaden i de små lägena, för det dagliga lifvet och samvaron där hade dessa den allra största betydelse. Folk, som inte direkt kunde ~~kunde~~ inrangeras i de hyggliga och goda medborgarnas skara, hade alltid fiskeriordningens paragrafer hängande öfver sig som ett damoklessvärd. Ordning och reda och en god samhällsanda var oftast rådande i fiskelägena och är det i många fall än, och härtill ha i icke ringa grad de gamla stadgornas bidragit. Hur länge det är sedan, de upphörde att äga laga kraft är mig icke bekant, men man har mångenstädes fortsatt att tillämpa dem ända in i våra dagar. I Baskemölla och Vik t.ex. blefvo de öfvergifna först år 1925, då de nya hamnarna påbörjades.

Den äldsta fiskeriordning, som jag känner till här från kusten, härstammar från Vik och antogs år 1819. Tyvärr har den förkommit, ingen i Vik vet hvart. Visserligen finnes den i afskrift, men då garanti för att denna är fullt korrekt icke finnes, har det synts mig lämpligare att återgifva en fiskeriordning, hvilken man i original ännu har i behåll. Afven denna är från Vik och i mångt och mycket lik den förstnämnda. Den är upprättad år 1849 och har följande lydelse:

"År 1849 den 5:te mars hafva vi samtelige Wiks fiskare och fiskes idkare sammanträdt för att på sätt, Kongl. Maj:ts förnyade hamnordning af den 24 januari 1771 föreskrifver, inrätta och författa oss en sådan fiskeriordning och förbindelse, som hvar och en på detta fiskeläge boende är och fiskerinäring idkar hädanefter i allo efterlefva skall, och lyder som följer neml.:

1. §. En hamnfogde och fyra jemnte honom bisittjare, som anses föra en beskedlig och anständig lefnad och ha kunskap och kännedom i fiskerinäringen, komma årligen Fastelags Måndag att utses och väljas, hvilka skulle öfverse, om våra nedanskrefna ordningar förbrytas, och af den brottslige genast uttagas den bot, som i sina kullummer utsätts, hvilken bot i kullum utföres, på det oss lättare kan begripas.

2. §. Hamnfogdens och bisittjarens skyldighet blifver efter denna hamn- och fiskeriordning samt det, som i allmänhet för Rikets fiskeri är eller kan blifva stadgadt, handhafva ordning och rätt å fiskeläget, till hvilken ända de ock äga full rättighet att verkställigt befordra allt, hvad i efterstående puncter finnes föreskrifvet, deröfver hamnfogden skall föra en kort minnes-

(En fiskeriordning från Vik forts.)

bok, som årligen förberörde Fastelags Måndag uppvisas till fiskeriidkarnes öfverseende och kännedom, eller ock så ofta sådant nödigt aktas.

3. §. Missbrukar hamnfogde eller bisittjare dess embete stämde honom, som kära vill, till laga ansvar vid domstolen i orten, ~~xx~~ och beträdes med någon förbrytelse i hvad öfrigt här nedanföre stadgadt finnes fördubblas alltid för dem de i hvarje fall utsatte böter.

4. §. Alla böra på sön- och högtidsdagar i kyrkan bevista den allmänna gudstjänsten, afhåller sig någon derifrån eller sig utan laga förfall det försummar böte för hvarje gång 8 skilling.

5. §. Ingen som till vårt fiskeläge hörer får om lördagsaftonen utsätta någon fiskesredskap eller den upptaga söndags morgonen ifrån sjön, undantagandes åhl fiskes ryckning morgon och afton, den som sig häremot bryter böte för hvarje gång 2 riksdaler.

6. §. Brister någon ut i eder och svordom emot någon af öfverdåd under fisket eller i samqväm samt på offentlig samlingsplats böte för hvarje gång 1 riksdaler.

7. §. Begår någon brott på sön- och högtidsdagar erlägger till hamnkassan 1 riksdaler. Och för gerningen serskildt efter lag.

8. §. Alla åboar och fiskesidkare, som till detta hamnlag och fiskeläge höra, vara skyldige att de under sig hit ifrån andra orter inflyttade personer, som emna fisket idka, dem hos hamnfogden angifva och uppteckna Fastelags Måndag, försummar någon det, böte till hamnkassan 1 riksdaler.

9. §. Likaledes skola alla fiskesidkare, då åldermannen i byens lur tutar, genast sjelfva sig infinna sednast om 1/2 timma och icke ditsända några pojkar eller qvinpersoner, som icke kunna deltaga i något beslut, till hvilken ända åldermannen då med sig hafver små stockar och der inskrifver i denna paragraf stadgade bot för den frånvarande eller om någon af ofvan nämnde obehörige personer ditkommit, hvilka medel skola vid öfriga årsräkningsdagen klareras och betalas, för hvarje gång som försummas och förbrytes böte 2 skilling.

10. §. Skall något samteligt arbete uträttas med snökastning, wäglagning eller något annat, försummar någon det böte 8 skilling.

11. §. Fastelags Måndag lottas och utsättes årligen de gångar, grund och ställen i sjön för hvarje båttag till påföljande sommarfisket, hvilket allt i minnesbok tydeligen uppföres och inskrifves, hvar som någon sedan tojar garn och fiskesredskap på annars ställen och intrång på hamn och garnhängen gör, vare skyldig att sitt genast bortföra och böte för hvarje gång 16 skilling.

12. §. Förderfvar någon å fiskeläget med vilja annans hus, gärdesgårdar, stängslar, båt, redskap eller annat, som till fiskerinäringen och handteringen hör, böte till hamnkassan 2 riksdaler. Sker det flera gånger hänskjutes målet till domstolens i orten pröfning.

13. §. Löser och tager någon utan lof en annans i land fästade båt samt hvad som den tillhörer böte för hvarje gång 24 skilling.

(En fiskerifordning från Vik forts.)

14. §. Hamnfogden med sina bisittjare skall det åligga årligen så nödigt det aktas syna och besigtiga tak å hus, skorstenar och eldstäder, att icke eldsvåda tima må, och då tillsäga den, som derhos brist finnes, genast det bota och förbättra; låter han sig icke rätta, sedan blifvit varnadt, ändock ingen skada sker, böte 32 skilling. Sker skada deraf vises brottet till domaren i orten.

15. §. Enär vi fiskare äro under segel eller annars vid våra fiskeställen i öppna sjön stadde, försummar någon vid sådana eller andra tillfällen, isynnerhet då storm och oväder uppkommer, eller om någon i hamn eller sjöstrand i sjönöd stadder är att räcka hvarannan hjälpsam hand till räddning, så snart det sig göra låter, bötes 1 riksdaler. Sker det med uppsåt och vilja att icke vara dertill hjälp böte 2 riksdaler.

16. §. Om aflägsna sjöfarare, som här i Wiks hamn lända, eller någon på fiskeläget boende något utur farkost eller båt sten, sand eller barlast i hamnkåsen samt på stenkaren eller annorstädes å ställe, der fiskesredskap nedsättes, hvarigenom skada timar, eller ~~tagger~~ tager sten af karet till barlast böte för hvarje gång 1 riksdaler.

17. §. Emellan oss fiskare om hustomter, båt, kås samt nödigt läge för våra fiskesredskap skall hamnfogden med sina bisittjare genast uppbära af den brottslige.

18. §. All orenlighet med samlad fiskeråm och sillgäll skall på aflägsna ställen nedgrefvas, att deraf icke uppkommer någon illa stank eller lukt, som förordsakar sjukdom, den som deröfver finnes vara brottlig böte 8 skilling.

19. §. Om någon på detta fiskeläge finnes, som begagnar okrönta mått, mål och wigter samt dylika kärl med nedsaltade fiskevaror till salu håller, som ej äro behörigen krönte eller märkte, har gjort sig förfallen till att böta 1 riksdaler.

20. §. Tager eller snattar någon i vår hamn eller på strand en riksdaler 32 skillings bankovärde eller mindre, det må väl ej stöld heta, gifver de det åter och erlägga till hamnkassan 1 riksdaler. Går stölden efter värde deröfver eller begås flera gånger hänvises till domstolen.

21. §. Snattar, stjälar och undandöljer någon fiskesredskap eller hvad annat det vara må af större eller mindre värde, som utur sjön influtit eller ock under, efter uppkomne stormar och oväder vid strand deruppkastadt finnes, plikte för hvarje gång den med sådant befinnes 1 riksdaler.

22. §. Ingen eho det vara må eger rätt och frihet i mörker eller om nattetid antingen i lugn eller i stormväder på sätt hittills skedt, ströfva af och an på sjöstranden förrän full dager är, då den, som tror sig något hafva förlorat, kan få tillfälle sitt uppsöka och bärja med eller utan hjälp. Således tillkommer det hamnfogden med sina bisittjare enär och så ofta nödigt aktas om nattetid å sjöstranden på ömse sidor läget anställa undersökningar, befinnes någon hädanefter vid sjön under hvad förevändning som helst antingen af detta eller nästa fiskeläge böte för hvarje gång 12 skilling. Men om det förmärkes, att någon under nattetid skulle vara i sjönöd stadd, är det ~~hvar~~ enhvars skyldighet på strandfogdens tillsägelse vid den bot i 15. § är föreskrif-

vet att genast hjälpa och biträda till bärgning på allt möjligt sätt.

23. §. Tillfogar man annan sår eller blånad eller slår annan blå eller blodig böte 32 skilling.

24. §. Öfvar någon i fiskeläget oljud med ropande, skriande, buller eller annat oskick å gata eller hamn androm till mehn och förargelse och hamnfogden dertill säger, att sådant buller och oskick intet öfva eller wäsende åstadkomma, låter den sig dermed intet nöja, sedan han varnad blifvit, böte för hvarje gång 24 skilling. Samma lag vare för den, som å kråget eller sådana ställen, der rusdrycker utminuteras under gudstjensten sön- och högtidsdagar, och lika för den, som under nemnda tid något till sals afyttrar .

25. §. Sedan hamnfogden efter öfverläggning på samlingsplatsen afsagt, eger ingen rätt och frihet ro med båt ut på sjön förrän dagningen, då det i hornet blåses, bryter någon häremot böte 12 skilling.

26. §. Alla de, som ifrån andra orter eller fiskeläge hit inflytta antingen nybyggda eller gamla hus och ämna här på läget qvarstadna och fiskerinäringen idka, då deremot en sådan främling skall få hafva del i våra kostbara kåser skall för hvarje sådan person erlægga till hamnkassan 33 riksdaler 16 skilling. Och för hvar och en utom läget som åstundar fiskeri idka härstädes betala för hvarje sillgarn 24 skilling.

27. §. För hvarje son eller yngling, som här på läget äro uppfödde, sedan de uppnått sex års ålder skall efter gammalt wanligt bruk betalas för en sådan till hamnkassan - efter fyllda sexton år betales 1 riksdaler och så snart en sådan idkar fiskeri för egen räkning eller då han fyllt adertonår erlägger han till hamnkassan 2 riksdaler.

28. §. Årligen samt så ofta sådana windar och stormar inträffar, som verka det sjön gör utfall från stranden, skall en och hvar, som här på läget boende är och hamnen nyttja vill, ingen undantagandes af nedstigande ålder, så snart de äro betjente med Herrens Helige nattvard, vare skyldige, då hamnfogden derom eller genom budskickning tillsäger arbeta på hamnens och kåsernas upprödjande samt ränsande från sten och sand såsom ock stenkarens förbättrande så vidt möjligt är och nödigt aktas, den som afhåller sig ifrån sådant arbete betalar genast till hamnkassan för hvarje timma som arbetas 3 skilling. Är han bortavarande betalas för hvarje timma 2 skilling.

29. §. Då segelfarare från andra orter och kuster, som i denna hamn landning söka och vilja inköpa last af spanmål och denna last härifrån forsla, betala till hamnkassan, då det öfverstiger åtta tunnor 16 skilling. Hafva de timmer eller ved och wilja här lossa betalas 1 riksdaler. Hafva de sill eller annat fiske att afyttra betalas 16 skilling. Begäres af dem hjälp och bergning emot ersättning skall den som ~~söker sådant~~ sådant nekar böta 12 skilling.

30. §. Skulle någon på läget vara så elak och vanartad att från en främmande sjöfarare, som här i hamnen landat, snattar eller något sig tillgripa, stumpar, tågverk eller hvad det vara må,

(En fiskeriförordning från Vik ... forts.)

stiger stölden till en riksdalers värde eller mindre bötes till hamnkassan 2 riksdaler. Stiger det stulna deröfver böter i proportion derefter, dessutom för gerning särskildt efter lag.

31. §. En husbonde och fiskes idkare, som har i sitt bröd skattskyldig dreng och låter den på egna ~~haxna~~ garn gå till sillfångst skall böta derföre 1 riksdaler.

32. §. Ingen af lägets fiskare eller fiskesidkare får uteblifva Fastelags Måndag utan laga förfall vid bot af 12 skilling.

33. §. Efter dödsfall och wid jordafärd skall det vara hvars och ens skyldighet att följakteligen emot de wanlige traktementerna beledsaga den aflidna till sitt hvilorum, den som sådant försummar böte 8 skilling.

34. §. Då någon af lägets fiskare eller fiskesidkare från annan ort hit flyttat person och med densamme i gifte träder betale till hamnkassan 3 riksdaler. Äro båda från läget träde i gifte betala 1 riksdaler 16 skilling.

35. §. Den som i minsta måtto under utöfningen och handhavandet af föreskrifne föreningspuncters innehåll och ordnings efterlevande wisar sidovörnad och tredska emot hamnfogden och dess bisittjare eller den på fiskeläget vid laga förfall i dess ställe satt är plikte för hvarje gång 1 riksdaler. Bemöter någon dem med våldsamt åtgärd hänskjutes målet till domarens pröfning.

36. §. Hamnfogden eger full rättighet att genom sina bisittjare genast efter förbrytelsen utfordra och uppbära de stadgade och förfallna böterna eller ock hos den brottslige, som tredska visar, taga pant till fulla beloppet, samt så wida det ej af egaren löses inom fjorton dagar derefter, kommer sådant pantgods på allmän auktion i bylags samlingen att försälgas och betalningen derföre i hamnkassan erlägges, hvarföre jemnte alla öfrige medel, som inflyta, kunna göra full reda och räkning af hamnfogden årligen Fastelags Måndag, till hvilken ända så öfver fiskelägets inkomster som utgifter hålles skrifteligen räkenskaper, som ock då till granskning och öfverseende uppvisas bör. Mäktar den, som till böter fälld är, dem ej gälda eller brister hos honom tillgångar dertill, arbete då hos den å fiskeläget, som dem erlägga vill och godtgöra honom hvarje fullt dagsverke efter det i orten då stadgadt och gångbara daglöningspris.

37. §. Det på ty sätt på grund af denna hamnordning och ingångna fordringsbeslut inflytande penningebelopp bör ingalunda till dryckenskap eller obehöriga utgifter medtagas utan till nödiga och nyttiga ändamål användas, nemligen till hamnfogdestyrelsens belöning och arvode, årligen till brandredskaper, till nyttige inrättningar i hamnen af stenkar, jernringar, märlors inborrning i klippor och stora stenar till båtarnas häftning och lugn vid påkommande oväder, till de nödlidandes och fattigas understöd och hjälp på läget och till flera årligen påkommande utgifter, såsom till stamböcker och mera dylikt, som vid öfverläggningar på allmän samling, efter tider och omständigheter kan finnas nödigt och nyttigt att besluta.

Fördenskull skall det åligga hamnfogden att alltid noga tillse, att icke det minsta af hamnlagskassan varder förslösat, uraktlåter han detta, skall han icke allenast böta två riksdaler utan

(En fiskeriordning från Vik forts.)

ock sjelf ersätta till kassan igen allt, hvad på ty sätt förlo-
rat finnes.

38. §. Denna hamnlagsordning och föreningsbeslut bör årligen Fastelags Måndag, sedan räkning och redogörelse för det förflutna årets inkomster och utgifter visat är för samtliga fiskare och fiskesidkarne, uppläsas, på det ingen må om innehållet deraf vid förefallande tillfällen någon okunnighet förbära, och äfven de sista fastelagstid hit till fiskeläget inflyttat böra till obrottslig efterlefnad med sin egenhändiga underskrift denna fiskeriordning befästa, så framt den och de vilja anse sig warda intagna uti detta hamn- och fiskeläge, egande vi ock då vid sådana allmänna samlingar den rättighet ytterligare stadga och tillägga, allt hvad ledernas förfarenhet till denna fiskeriordnings förbättrande för nödigt och nyttigt aktas, som i minnesboken af hamnfogden till behörig rättelse och efterlefnad kommer att intagas och anses af enahanda verkan som föregående.

39. §. Slutligen hafve vi nu enhälligt till hamnfogde valt och utsedt ifrån närvarande tid och till Fastelags Måndag 1850 fiskaren Mårten Andersson, som eger såväl erfordelig ~~värdefull~~ ~~kunskap~~ kunskap dertill som ock allas vårt förtroende samt till dess biträde och bisittjare under samma tid tillsatt fiskarne Nils ~~Han~~ Hansson, Per Nilsson, Anders Mårtensson och Per Blom.

Föreskrifne fiskeriordning med alla sina förbindelser och punkter, som efter behörig rådplägnings och öfverläggning frivilligt samt enhälligt är ingångne på sätt i hvarje § till sitt bokstafliga innehåll intaget finnes under med allas våra namn och bomärkens underskrift styrkt och befästad.

Wiks Läge som ofvan

Mårten Persson, Anna Hans Dotter, Mårten Månsson

n:r 1

n:r 3

Pehr Månsson, Nils Håkansson, Hans Mårtensson,

n:r 4

Mårten Andersson, Mårten Månsson, Lars Ridgårdsson

n:r 7

n:r 9

n:r 12

Mårten Larsson, Lars Hansson, Mårten Hansson,

Pehr Nilsson, Nils Nilsson, Nils Mårtensson,

Mårten Nilsson, Lars Nilsson, Lars Mårtensson,

n:r 25

Pehr Hansson, Lars Hansson, Lars Öman, Hans Mårtensson,

Anders Mårtensson, Per Mårtensson, Nils Hansson, Per Persson

Per Tunesson, Anders Persson, Lars Persson, Hans Mårtensson

Erik Mårtensson, Jöns Larsson, Anders Andersson,"

n:r 19

n:r 21

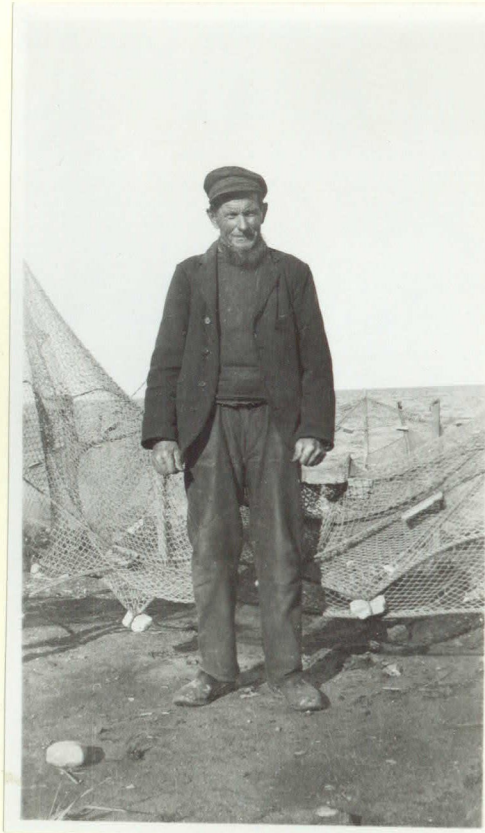
Vid lagtima hösttinget med Albo härad den 18 sept. 1849 ~~hax~~
"blef denna Byordning till Häradrätten ingifven, uppläst och till
efterlefnad fastställd", hvilket allt tjänstgörande domaren Aug.
Anderberg intygar å sista sidan på den gulnade och nötta fiskeri-
ordningen.

F. L.

(Frans Löfström)

✓
4820

17 ✓
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV
—*—

*Fiskare Nils Persson
född d. 30 Mars 1848*

Skriv endast på denna sida!

Optim

4820

*Norra delen av gamla hamnen
i Baskemölla.*

*Fotot från 1925.
Reproheg X:15:72:23-24*

Skriv endast på denna sida!

Optim

4820

*Baskenölla gamla hamn
fotat togs år 1925 innan den nya
hamnen påbörjades.*

Reproneg X: 15: 72: 25-26

Skriv endast på denna sida!

Ljostam

4820

22

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

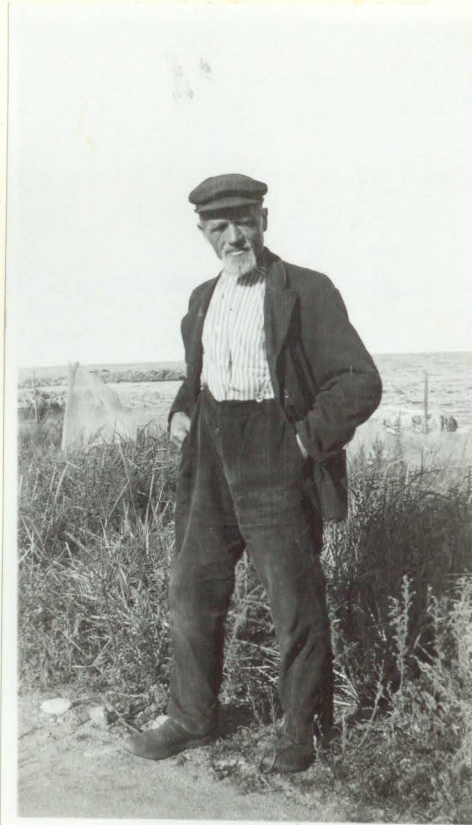
Gammalorsbåtar
utgående
foto av Frans Rönnerström

Skriv endast på denna sida!

4820

23

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Fiskeare Lars Thulsson
född 1935 vid 81 års ålder

Skriv endast på denna sida!

L. Thulsson

V

4820

24 ✓

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Lillen "gallas"
Baskerhamn ^{foto} år 1914

Septem

Skriv endast på denna sida!

Parti af Viks fiskläge.

Rep. neg. X:15:67:33-34

Fotat i loys vid sekelskiftet
inb. av Frans Höglund

Skriv endast på denna sida!

Rep. neg. X:15:66:41-42

Viks hamn för ombyggnad
 Fotat 1921
 av Frans Lofström

Skriv endast på denna sida!

Rep. neg. X:15:66:39-40

Landskap från Vike
av i dal
foto av Thora Höglund

Skriv endast på denna sida!

2.

4820

30

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

Rep. heg
X:15:66:37-38

Baskemölla hamn:

Ett par av de kvarliggande
bryggorna från gamla hamnen.

Skriv endast på denna sida!

3.

4820

31

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

Rep. neg X:15:65:29-30

Baskemölla hamn:

Norra hamnkaret.

Skriv endast på denna sida!

4.

4820

32

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

Baskemölla hamn: sedd från "Silverroshallen".

Skriv endast på denna sida!

5.

4820

33

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

Baskemölla hamn: Båtarna i förgrunden förtöjda vid
östra kajen, de övriga vid södra.

Skriv endast på denna sida!

6.

4820

34

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

Baskemölla hamn: sedd från hamnplanet.

Skriv endast på denna sida!

7.

4820

35

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

Baskemölla hamn: i dess norra del. Norra hamnkaret
till vänster och en av de gamla bryg-
gorna till höger.

Skriv endast på denna sida!

8.

4820

36

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

Baskemölla hamn: Båtar förtöjda vid södra kajen.

Skriv endast på denna sida!

10.

4820

38

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.
—♦—

Baskemölla hamn:

I hörnet mellan södra och östra
kajerna. Huset med långsidan mot hamnen
tillhörigt "Skräddare Ensam".

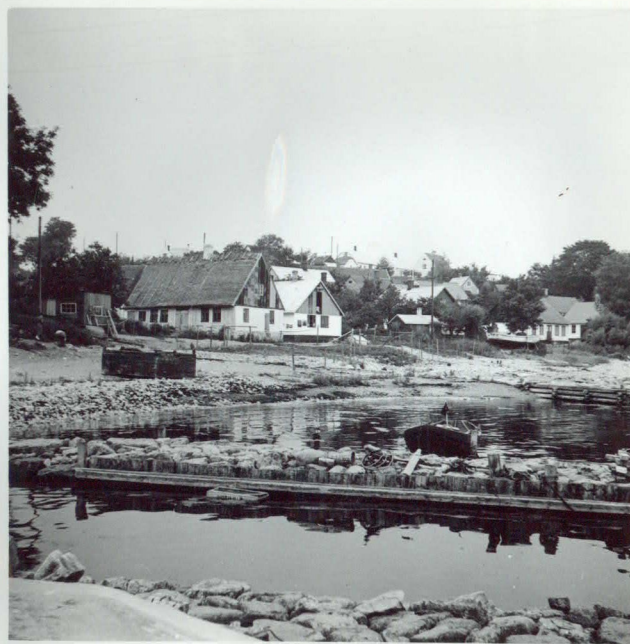
Skriv endast på denna sida!

11.

4820

39

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

Repnög. X:15: 65: 27-28

Baskemölla hamn: inne vid land med "Lasse Jepps'"
 hus närmast.

Skriv endast på denna sida!

12.

4820

40

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

Repnög. X:15:65:25-26

Baskemölla hamn: i dess sydvästra del.

Skriv endast på denna sida!

13.

4820

41

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

Baskemölla hamn:

Fiskebåt med "ålakjiva".

Skriv endast på denna sida!

157

4820

43

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

—*—

Kustparti omedelbart norr om Baskemölla. Stenmassivet i bakgrunden "Silverroshallen". I förgrunden "Tjorrakåsen". Här drog man förr i världen efter sommarsillfiskets slut vrakekorna upp på land, där de med kölen i vädret lågo till nästa sommar.

Skriv endast på denna sida!

16.

4820

44

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

Fiskare Nils Persson, född 1848, död 1938.

Skriv endast på denna sida!